

svjetsku umjetnost. Čitajući na primjer ovu glazbenu analizu »Introita iz Svesvetske mise, ne čini li nam se, da analizira kakav motiv iz koje simfonije? Čujmo ga:

»Ova melodija *Gaudemusa*, koja pleše i koja se od radosti ne može više da zadrži i koja se ipak zaustavlja prije konca fraze *Gaudent angeli*, kao da ne može više i kao da ju je spopao neki neizvjesni strah, da nije dosta uljudna, zatim ponovno skupi svoje sile, jer ju je unatoč tomu obuzelo ushićenje, te svršava bacivši se ničice...«²⁴⁾

Dr. I. Merz.

- 1) Walcheren, Journal d'un Converti, p. 267.
- 2) Walcheren, Journal d'un Converti, p. 184-185.
- 3) Huysmans, En route, p. 406-411.
- 4) Huysmans, En Route, p. 411.
- 5) Ibid., p. 411.
- 6) M. Barrè, La Colline inspirée, p. 60-62.
- 7) Léon Bloy, Le Désespère, p. 122-124.
- 8) Léon Bloy, Désespère, p. 131.
- 9) Martineau, Léon Bloy; Lettre du 6 avril 1917.
- 10) Luč, 1923 9-10.
- 11) Huysmans, Oblat, p. 255-256.
- 12) Veuillot, Parfum de Rome, H. p. 244.
- 13) Walscheren, Journal d'un Converti, p. 185,186.
- 14) Huysmans, Oblat, p. 267-268.
- 15) Coppée, Bonne Souffrance, p. 213.
- 16) Walcheren, Journal d'un Converti, p. 271.
- 17) Hello, Paroles de Dieu, p. 352-353.
- 18) J. de Maistre, Soirées de Saint Pétersbourg, VIIe Entr., p. 55-57.
- 19) Ibid., II. p. 77.
- 20) Joseph de Maistre, Ibid., VIIe Entretien; II. p. 48-48.
- 21) V: Kat. List od 20. IX. 1923., p. 460-461.
- 22) Huysmans, En route, p. 14-17.
- 23) Péguy, Mystère des Saints - Innocents, p. 232-234.
- 24) Huysmans, Oblat, p. 90.

ČUDESA NOVIH SVETACA.

Katolička Crkva tekar onda nekoju osobu proglasi blaženom, ako je dotična sveto (u heroiskom stepenu) živjela, niti je u spisima što napisala protiv katoličke vjere ili čudoreda, i ako su se iza smrti njezine dogodila barem 2—4 čuda na zagovor te osobe.)

*) Propis glasi: Ad beatificationem requiruntur duo tantum miracula, si testes oculati in utroque processu tum informativo, tum apostolico probationem virtutum confecerint, vel si testes, in processu apostolico excussi, fuerint saltem ex auditu a videntibus; tria, si testes fuerint in processu informativo

Ako se iza proglašenja blaženim dogode nova dva čuda, onda Crkva tu blaženu osobu kanonizira, t. j. proglasi ju svecem ili svecicom. O čudesima se vodi najstrožija istraga. Tu imaju riječ kirurzi i liječnici u prvom redu, onda teolozi i učenjaci, dugo se o tome raspravlja u sjednicama kongregacije obreda, i napokon konačno riječ izreče sv. Otac papa. Dakle nema sumnje, da su prava čudesa ona čudesa, na temelju kojih papa kanonizira. Ogleđajmo čudesa novih svetaca, što ih je papa takovim proglasio u jubilarnoj godini 1925.

Pijo XI. proglasio je 17. 5. svetom bl. Tereziju od Malog Isusa, zatim 21. 5. (na Uzašašće) svetim i učiteljem Crkve bl. Petra Kanizija, a 24. 5. bl. Mandaljenu Postel i Sofiju Barat, 31. 5. (na Duhove) bl. Ivana Mariju Vianneya i Ivana Eudesa. Naravno da su ovi Sveci učinili više čudesa ili udijelili više milosti, no Kongregacija obreda izabrala je slijedeća čudesa:

1. Sv. Ivan M. Vianney (1768—1859).

a) Časna sestra Eugenija rodila se g. 1894. u S. Forgeuxu u biskupiji Belley. Ona je već nekoliko godina u zavodu sv. Karla u Lionu. Prije je bila u raznim kućama i raznim službama, no g. 1905. otvori joj se na lijevoj nozi čir. Iza 2 mjeseca nastade od tog čira rana, iz koje je i dnevno izlazilo dosta krvi. Sve su liječničke pomoći ostale bez uspjeha, pa je bolesnica morala konačno ostati trajno u postelji. Liječnici izjaviše, da bolesnica više ne može ozdraviti i neka ju pošalju u bolnicu njezina reda. Bolesnica je međutim vazda bila pobožna spram bl. Ivana Vianneya, pa se usrdno obrati njemu za pomoć, a zaprosi svoju starješicu neka joj dozvoli, te pođe u Ars na svečev grob. Ispočetka se starješica usprotivi, jer bolesnica nije mogla hodati, no napokon ipak dozvoli. Tako preniješe kolima ovu bolesnicu u pratnji dviju redovnica u Ars na svečev grob. Bilo to 10. kolovoza 1905. prigodom hodočašća, koje je onamo otišlo. Putovanje je bilo mučno, jer se rana pogoršala, a noga je sasma otekla, kad stigoše u Ars. Netom prispješe, postave je na sjedalicu i prenesu je na svečev grob. Tada je čutjela bol, kako nikada prije. Ipak je bila vesela. Tu je na grobu ostala čitav sahat, dalje molila, dok su trajale pobožnosti spomenutog hodočašća. Odjednom osjeti neko olakšanje u tijelu. Sestra Eugenija ozdravila je u tren. Diže se i vrati se u gostionu sama bez ičije potpore. Drugarice su odmah kazale: »Ona je ozdravila«. Sretna se Eugenija vrati kući i od onda nije očutjela nikakove boli, pa vrši svoju službu bez poteškoće.

b) Gospođica Matilda Rougeol rodila se u Villers la Faye

---

et de auditu auditus in processu apostolico; quatuor, si in utroque processu de virtutibus constiterit per solos testes traditionis et per documenta (Can. 2117 i. can.)

(Francuska) od djetinjstva je bila bolehljiva. U 12. godini oboli na upali pluća i jedva osta živa. Katkada nije čula niti mogla govoriti, pa se tužila na slaboću i boli neprestane. I kao da to nije bilo dosta, napade je u siječnju 1906. pogibeljna influenza, te sasma izgubi glas. Liječnici su je liječili od tuberkulozne laringitise; no bolest je napredovala, pa je poslaše u Nizzu i kasnije u sanatorij u Hauteville, kamo se šalju sušičavi. Sve je bilo badava, napokon izjavi njezin liječnik neka primi zadnje sakramente. Zdvojnja bolesnica potraži sada druge liječnike. G. 1910., iza 4 godine teške bolesti, ode Matilda s drugim hodočasnicima u Lurd. Tu se okupala u lurdskej vodi i molila kod procesije na esplanadi, ali je Bl. Dj. Marija nije ozdravila. Onda se bolesnica obrati sv. Vianneyu, pa ode u Ars na njegov grob, jer je onamo išlo i hodočašće dalje iz Lurda. S postaje u Arsu s mukom je došla do Svečeva groba; jedna ju je drugarica vodila pod rukom. Tu se za mise pričestila i klečeći na grobu molila za ozdravljenje. Kad je nadošao čas odlaska, ode i bolesnica da po zadnji put prisustvuje blagoslovu s Presvetim i da se pomoli pred srcem svetog arškog župnika. Ona reče u sebi svecu: »Ako hoćeš, možeš me ozdraviti«. To reče i poljubi relikvijarij spomenutog sveca, kad je došao red i na nju. Vrativši se na svoje mjesto, oćuti neki nutarnji poticaj neka uzme pjesmaricu i pokuša zapjevati s hodočasnicima, što je badava kušala u Lurdu. Na svoje najveće iznenađenje zapjeva bistro i jako. I od onda glas je njezin zdrav. S glasom joj se povratilo i zdravlje. I ona se sretna vrati kući, gdje obavlja svoje poslove redovito kao da nije nikada bila bolesna.

2. Sv. Ivan Eudes. (1601—1680).

a) Časna sestra Ivana Beatrice Loudono, iz kongregacije Sestara ljubavi, u Toursu pala je g. 1912. iz znatne visine. Posljedice su tog pada ostale na ruci, nogama i leđima, a iza mjesec dana pojavi se i bljuvanje. U svibnju 1913. jave se take boli, da su tri dana očekivali smrt. Nekoji liječnici počеше da je liječe proti diabete i to uz neku poboljšicu. No g. 1915. nadode jaka »enterocolites«. Jedva se ova redovnica podigla od te bolesti, udari bolest u noge i koljena te počеше gnojiti. U siječnju g. 1916. bila je jaka kriza. Liječnici je zapustiše i ne mogoše se složiti glede vrsti bolesti. Boli su postajale sve to teže. U kolovozu pojavi se izraslina na prsima. U rujnu, kada su boli postale regbi najjače, započe bolesnica devetnicu u čast sv. Ivana Eudesa. To je bilo 11. rujna. Bolesnici bude gore. 20. rujna u jutro nenađano se diže bolesnica s kreveta sasna zdrava. I danas je ona potpuno zdrava.

b) Bonaventura Romero jest u 25. godini te je poslužnik u sjemeništu sv. Petra u biskupiji Antiohijskoj (Kolumbija). Jednom ukrade neki lupež konja sjemenišnog i Romero se dade za njim u

potjeru. No nenadano pade Romero sa svog živinčeta i to na lijevu svoju ruku (povezanu i pričvršćenu o vratu, jer se bio prije toga ranio na toj ruci), i udari se u leđa i u želudac. Tu ostade bez svijesti za 10 časaka. Kad se povratio k svijesti, teško dođe do sjemeništa. Tu se njegovo stanje tako pogoršalo, te su mu podijelili sv. sakramente. Liječnik je sve moguće upotrebio, ali bez uspjeha. On je konstatirao »peritonites traumatica acuta« i ranu na lubanji. Cijelo sjemenište obrati se k sv. Ivanu Eudesu, a bolesnik u čas ustade zdrav.

3. Sv. Mandaljena Sofija Barat.

a) Rosa Coyne, rođena 1887. u Albany (Sjev. Amerika), ušla je u 21. godini u red presv. Srca (sacre Coeur). Domala se pojave znakovi plućne sušice. Od te su bolesti umrli njezini roditelji, tri brata i dvije sestre. Iza g. 1913. nadodoše zapletaji, pa je njezino stanje bilo sve to gore. 29. svibnja 1919. predloži joj redovnica Rosalija Hill, neka s njom obavi devetnicu u čast bl. Barat. Bolesnica to prihvati, i ako se jedva mogla dovući do obližnje kapelice, gdje se štovala slika bl. Barat. Ovo ju je potpuno umorilo. Ipak slatko usnu. Kad se jutrom probudi, nije osjećala više nikakove boli. Sada živi kao svaka zdrava redovnica.

b) Redovnica Salm-Salm još kao djevojčica bila je zadobila devijaciju hrptenjače, jer se previše bila dala na jahanje. Liječenjem je bila ozdravila. No za vrijeme svog života u redu, gdje je mnogo sjedila, opet se pojavi to njezino zlo, pa liječnici izjaviše tu bolest neizlječivom. Poradi toga dozvoli joj starješinstvo reda mnoge iznimke.

U kolovozu 1912. stiže u Jette, gdje su kosti sv. Barat. Tu započe devetnicu Svetici u čast, i silila se da vrši zajednička pravila kao i druge redovnice. No tako je oslabila, da ju glavobol priječila i u mišljenju. Te večeri ne mogaše odoljeti umornosti, pa si pomaže čelo uljem, koje je gorjelo pred oltarom Svetice, i zaprosi u Svetice malo odmora. To i postiže. Ovo je potaše, te slijedeće večeri pomaže tim uljem svoja prsa. Domala zaspi i jutrom se diže u 5 i pô sasma zdrava. Devijacije je nestalo, rame se pridiglo. Taj je dan radila vrlo naporno, a da nije osjetila ni malo umornosti. Generalna starješica doznade za to ozdravljenje i naredi, joj neka o tome šuti, dapače je uze sobom na dugo putovanje u Australiju, Japan i sjevernu Ameriku. Salm-Salm je sve to lako podnijela. O čudu se više nije moglo sumnjati.

4. Mandaljena Postel.

a) Svršetkom studenog 1905. oboli u grlu djevojčica Mandaljena Balley, kojoj je tada bilo 5 godina. Ona se rodila u Caren-

tanu, u biskupiji Coutances. Liječnik je našao osim boli u grlu i loše stanje u jednom oku. Iza 8 dana nestade boli u grlu, ali se oko pogoršavalo unatoč svim lijekovima. U siječnju 1906. odniješe roditelji dijete okulisti. Uslijed novih mjera bolest nešto popusti, ali prividno. Isti je okulista otkrio 24. siječnja bijelu ljađu na korneji. Sva liječnička sredstva ne mogoše da zapriječe razvitak bolesti. Tako su prošle 4 godine i pò. 26. kolovoza 1911. pregleda mladu bolesnicu drugi okulista. Ni ovaj nije zapriječio zlo, pa su roditelji zapustili liječničku pomoć od 2. travnja 1912. i djevojčica je trpjela silne bole. Jednog dana dođe djevojčica kući iz škole u pratnji jedne svoje drugarice, jer joj je u školi potekla krv iz nutarnjosti oka. Otada je ona izgubila vid lijevog oka. God. 1915. započe s majkom devetnicu u čast sv. Postel; zadnji je dan bio 10. ožujka. Taj je dan prisustovala sv. misi i oko sredine mise osjeti u lijevom oko takovu bol, kakovu nije oćutjela nikada prije. Pokri rukom desno oko i lijevim je razabirala sve što se događa na oltaru. Bol je prestala malo prije pričesti. Iza mise konstatiralaše i učiteljice i drugarice, da je bolesnica potpuno ozdravila. Takova bolest (keratites) ne može ozdraviti u čas nijednim naravnim sredstvom.

b) Djevojka je Armanda Tiphaigne iz Grahota (biskupije Coutances) u 18. godini. Ona je ćutjela na glavi ostraga nešto mekano, pa je tu kao u luknju mogla postaviti prst. S vremenom je ta osjetljivost rasla kao i mekani dio. Istodobno se pojave i psiho-nervozne boli. Netom bi se kod ćešljanja ili pranja dotakla tog mekanog mjesta, boli su postajale jake. Omaglica bi je uhvatila, kad bi prignula glavu i ovu bi morala poduprijeti rukama, da je pridigne. Domala je amnesija bila takova, da se djevojka nije znala orijentirati ni u vremenu ni u prostoru. Mekani dio postade velik kao jaje. To je bio jedan slučaj »cefalocele« ili ernije cerebralne. Obitelj se kao i bolesnica uvjeriše, da je liječnici ne će ozdraviti, te se skupa obratiše na sv. Postel. I gle! Treći dan te devetnce Armanda se oćuti zdravom. Kad se ćetvrtog dana ćešljala, opazi da je mekani dio na glavi postao tvrd. Više nije bilo nikakove boli.

5. Sv. Petar Kanisić (1521-1597).

a) Ignacija Walburga Schneller jest redovnica franjevka u Schin op Geulle (Nizozemska). Ona je vazda bila slaba zdravlja. 1904. bacala je krv. Bolest bila takova, da je bila nužna operacija. Ovu je izveo kirurg Rombauts u Maastrichu 28. 9. 1910. Redovnica je болоvala na »ernia incarcercrata« i sušici u crijevima. Iza operacije bilo je nešto bolje. No g. 1915. opet se pojavi bol u jakom stupnju. Često je bacala. U siječnju 1921. leže ta redovnica u postelju, a doslije nije mogla da zadrži ni jelo ni pilo; dapaće

morade ležati na uznak. Liječnik naredi novu operaciju, ali Ignacija ne pristade na to. Katastrofa je bila neizbježiva i liječnik je računao, da će bolesnica još živjeti samo pola sata. Odmah joj podijeliše sakramente umirućih. Međutim opća starješica zaprosi u oo. Isusovaca u Valkenburgu relikviju sv. Kanisija. Ovom se relikvijom dotakoše bolesnice i odmah prestadoše sve boli. Slijedeće jutro ustade Ignacija zdrava.

b) U Valkenburgu (Nizozemska) oboli mladi Isusovac Petar Schmits 12. siječnja 1922. na angini u grlu, a domala se pojavi tu i neka izraslina. Ovu je liječnik izrezao pa nastupi neko poboljšanje. Ne prođe dugo i pojavi se vrućica, pa boli u zglobovima, poteškoća u disanju, odvratnost prema jelu, slaboća u očima (fotofonia); bilo je tuklo neredovito i slabo. Liječnik Kettler konstatira »settecemiu«, pa je bolesniku davao injekcije seruma antistreptococa. Te su injekcije ostale bez uspjeha. Bolesnik je na to 23. siječnja primio sakramente umirućih, pa su svi u kući očekivali svaki čas njegovu smrt. U tom se stanju obrati bolesnik, a s njime i braća redovnici, sv. Petru Kanisiju za ozdravljenje. Bolesnik je lebdio između smrti i života od 23. siječnja do 7. veljače. No 8. veljače na čudo cijele redovničke zajednice ustade Petar Schmits zdrav. Ovog sam Isusovca vidio u Rimu 1925. On je tamo došao, da na Uzašašće bude kod kanonizacije sv. Petra Kanisija, svog dobročinitelja.

6. Sv. Terezija od Malog Isusa (1874—1898).

Strogo su istražena ova čudesna: U prvom je jedna gospodica iz Belgije болоvala na sušici u plućima i crijevima. Ona je stigla na grob sv. Terezije u Lisieux (Francuska) i ondje je nenadano ozdravila 22. ožujka 1923. (iza papina dekreta Tuto), kad se pomolila klečeći na grobu svete. — Jedna je redovnica, zvana »Chieppina« u Parmi (u Italiji), болоvala od atrite u koljenu i sušice u hrptenjači, pa je nosila željezni ovoj da uzmožne hodati. Ona započe u lipnju 1923. devetnicu u čast Terezije, kad su Karmelićanke u Parmi imale svečanu trodnevnicu. Ode i ona na zaključak te trodnevnicu. Kad se vraćala kući u samostan, silio ju je neki čudnovati glas, da dignu spomenuti zavoj. Poslušala. I gle! Svaka je bol iščezla, hrptenjača se ispravila.

U navedenim primjerima prirodoslovna znanost kao i kirurgija i sve liječništvo stoji nemoćno. Razboriti učenjaci moraju priznati: Ovdje ne djeluju prirodni zakoni; nije moguće protumačiti naravnim načinom ovakova ozdravljenja. Još je čudnovatije to, da se ovakovi događaji zbivaju samo u katoličkoj Crkvi. I to se događa ne u kakovom zabitnom kutu, nego javno, te svaki liječnik može slobodno to kao i lurdska čudesna da ispita, prouči i javno o njima sudi. Naša se Crkva ne boji svijetla.

A sva se čudesa zbivaju u potvrdu katoličke istine o pomoći i posredovanju Svetaca. Ta su čudesa sjajna apologija neunrlosti duše i moći Svetaca u nebu, kako sve to uči rimo-katolička Crkva. Ove milosti neba nemaju ni nacionalne crkvice ni stare sekte. Samo katolička Crkva stoji u svijetu kao svijetli stup istine i moći.

A.

SIZIFOVE MUKE.

Marcijon je živio u polovici drugoga vijeka. Bio je iz Ponta te je ondje izopćen g. 144 iz Crkve poradi bluda. Tako dođe u Rim, ne bi li ga ondje primili natrag. U tome nije uspio i stoga se odmetnu u heretike (Epifanije, Haer. 42, 1) i stade kao Montan, Novacijan i Donat zahtijevati veću strogost nego li »velika Crkva« i da se širi po svem svijetu zabacio je bibliju, uze Lukino evanđelje i po volji ga iskrivi, ne priznaje Petra, Pavlova pisma izvrne sebi u prilog. Najzanimljivije pri svemu tomu jest, da se nije usudio nijekati monarhijske uredbe Crkve pa je stavio na čelo svoje crkve ili sekte svoju monarhiju, a njegovi biskupi da su kao i on nasljednici apostola. Tako nam Marcijon i nehotice svjedoči, kako je već na početku drugog vijeka postojala u Crkvi hijerarhija, kakova se nalazi i danas u našoj katoličkoj Crkvi. I sami su Marcijoniste tvrdili, da nijesu ništa nova uveli, nego da su staro obnovili (Tertulijan, Advversus Marcion, I, 20).

Ali najznačajnije od svih stvari i nauka, koje je Marcijon naučavao ili zastupao, jest upravo ovo: Rim mora biti središte cijele crkve. Time je htio, da pred svojim pristašama pokaže, da se njegovoj sekti ne može prigovoriti, e su otpali od Rima. Tertulijan (koji je umro g. 240) ruga se toj Marcijonovoj ideji: »I ose oponašaju pčele« (faciunt favos et vespaes. Adv. Marc. IV. 5).

Marcijonova lukavost ipak nije pomogla i ovjekovječila njegovoga djela. Ta gdje je danas ta crkva, ta sekta? Naprotiv naša katolička Crkva živi i danas nakon 18 vjekova u vječnoj svojoj mladosti. Ne sjeća li nas Marcionova lukavost na Sizifa, koji je u podzemnom svijetu neprestano valjao ogromni kamen prema vrhu brda. I taj mu je kamen svakiput opet utekao iz ruku, kad ga je s najvećom mukom dovaljao na vrhunac. Jadan je Sizif nanovo počimao svoju muku, da stigne vrhunac i otpočinje od svojega truda. No sve mu je bilo uzalud, bez uspjeha. I Marcijon je uzalud oponašao pčele u svom osinjskom poslu.

Ima i danas skizmatika i heretika, koji hoće poput Marcijona da grade saće kao ose. Kako? Zabacili su papino prvenstvo vlasti i časti, ne priznaju papu, taj najnužniji centrum Crkve Kristove, pa sada vide, da se sve ruši u njihovim redovima: najprije disciplina, a onda dogme. To se vidjelo kod Marcijonova djela. Oko